

Tvivl om, at denne Bevilling vil blive til Glæde og Gavn for den paagældende Egn.

Dernæst vil jeg omtale en Sag, der sorterer under den højtærede Landbrugsminister. Saa vidt jeg husker, indsendte i Efteraaret 1915 en Husmand paa Lemvig-Eggen til Landbrugsministeriet et Andragende om at maatte købe ca. 50 Tdr. Land, som tilhørte Klosterheden Plantage ved Lemvig. Dette Areal er ikke tilplantet og agtes heller ikke tilplantet, det er bevokset med Lyng og bestaar dels af Hede og dels af kærartig Jord. Den paagældende Husmand henvendte sig til mig, fordi jeg i min Virksomhed ved Hedeselskabet og Hedebruget har saa meget med Hededyrkning at gøre. Jeg undersøgte Forholdene paa Stedet for at forvissé mig dels om Arealets Beskaffenhed og dels om, hvorvidt dette Bortsalg kunde antages at skade Plantagens Figur, thi det vilde jo være uheldigt, hvis man fik ligesom en Kile fremmed Jord ind i Statsplantagen. Det viste sig imidlertid, at Salget ikke i mindste Maade kunde skade Plantagens Form, og jeg antog derfor, at denne Sag vilde gaa nogenlunde let. Den Ejendom, som den paagældende unge Husmand, der er meget driftig og dygtig, besidder, er saaledes beliggende, at han ikke kan udvide den til nogen Side. Han har lovlig lidt Jord og ønskede at erhverve noget mere, men det kan kun ske paa det Sted derved, at han faar et Areal af denne Statsplantage. Men skønt man skulde synes, det maatte være fordelagtigt for alle Parter, at dette Areal, i Stedet for at henligge ganske ubenyttet, blev solgt og opdyrket og derved dog kom til at yde nogen Indtægt, er hans Andragende alligevel blevet afslaaet. Jeg havde paa Fornemmelsen, at den højtærede Landbrugsminister i Virkeligheden nærmest var villig stemt overfor Tanken om at lade denne unge Husmand faa dette Areal, og jeg nærer derfor heller ikke nogen Tvivl om, at naar Andragendet desuagtet blev afslaaet, skyldes det i Virkeligheden Statskovvæsenet. Jeg var ogsaa i nogen Grad forberedt paa, at dette kunde blive Resultatet, idet jeg adskillige Gange har haft med dette Væsen at gøre. Jeg vil ikke bruge saa stærke Ord om Statskovvæsenet, som jeg har hørt andre bruge, at det skulde være en forbenet Institution, der ikke vilde tillade nogen som helst Forandring fra det, man hidtil har været vant til; men det forekommer mig alligevel, at man netop i den Henseende er ikke saa lidt for konservativ fra Statskov-

væsenets Side. Jeg var, som sagt, i nogen Grad forberedt paa, at Andragendet vilde blive afslaaet, og jeg havde derfor i Forvejen undersøgt Forholdene i Marken for at se, om Salget kunde skade Plantagens Figur. Jeg tænkte mig nemlig, at man vilde bruge det som Paaskud. Det har man nu altsaa ikke gjort, men man har afslaaet Andragendet med den Motivering, at man selv vilde opdyrke Arealet til Tjenestejord. Jeg var ganske klar over, at det var en aldeles tom Udflugt. Man opdyrker ikke et saa stort Areal til Tjenestejord for en Opsynsmand ved Skovvæsenet. Jeg er vis paa, at jeg ikke tager fejl i min Formodning; det var i Virkeligheden slet ikke det, der var Grunden. Grunden var simpelt hen den, at man ikke vilde imødekomme Andragendet. Jeg bad da den højtærede Landbrugsminister, om han ikke vilde drage Omsorg for, at der fra Statsskovvæsenets Side fremkom Planer og Overslag over Opdyrkingen af dette Areal. Arealet egner sig nemlig, fordi det er kærartig Jord, i hvert Fald en Del af det, til Opdyrkning, og jeg giver denne Husmand ganske Ret i, at et saadant Areal ikke bør henligge ubenyttet. Det var derfor rart, naar Statsskovvæsenet havde i Sinde at opdyrke det, at der da ogsaa kunde blive sat Fart paa. Og den første Betingelse maatte i saa Fald være, at der fremkom Planer og Overslag over dette Arbejdes Udførelse. Det var allerede i Forsommeren, da Afslaget blev givet Husmanden, at mit Ønske blev fremsat om, at der maatte fremkomme Planer og Overslag. Jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Minister ogsaa har bedt Statskovvæsenet om at udarbejde saadanne, men indtil Dato er der endnu ikke kommet noget. Det synes jeg tyder paa, at jeg havde Ret i min Formodning om, at det i Virkeligheden var et Paaskud for at undgaa at sælge, en ren, tom Udflugt. Jeg vil heller ikke anbefale Statskovvæsenet at tage fat paa at opdyrke dette Hedeareal. Thi det kan ikke sætte det i brugbar Stand under 15—20,000 Kr. Det vilde derfor være bedre for alle Parter, om man afhændede Arealet og lod en Husmand dyrke det op, idet han kan gøre det saaledes, at det bliver til Fordel for ham selv. Jeg er klar over, at det Salgsbeløb, som der kan være Tale om, ikke betyder saa overordentlig meget for Statskassen, idet det naturligvis ikke kan blive noget stort Beløb; men Salget betyder ganske overordentlig meget for den vedkommende Husmand, der,